

have ikke været beskæftiget dermed, og hvor mange Memnefealbre har det ikke været, og hvor er Resultatet? Selv om det var rigtigt, da den blev færdig, hvor hurtig bliver ikke Hartkornet dog fuldstændig upaalideligt? Hvorfor skulle vi ikke piebliffelig forandre det til den simple aarlige Burobering, som svarer til, hvad man bruger i Handel og Bandel og i Virkeligheden dog er noget ganske Andet end disse europæiske, kostbare, besværlige Matrifuleringer. Jeg vil tillige spørge, kan man ikke vente, at Folk i Almindelighed ville opgives deres Formuegjenstande rigtigt? Hvem holder af at faae sit Hus eller sin Gaard sat for lavt? De Fleste ville laane paa dem, eller selv om de ikke laane paa dem, kan det komme til, at sælge dem. Jeg har aldrig truffet Folk, som ønskede at sætte deres Eiendomme for lavt. Saa har man ogsaa Assurancepolicer, og man har mange andre Midler som Hjælp til Taxeringen; man har Golddepunkter, som man ikke har ved Matrifuleringen. Alle disse Betragtninger tale mere end noget Andet for denne Formuebeskatnings Nødtighed. — De ville se, at Formuevurderingen ikke er den eneste praktiske Maade, jeg har foreslaaet til at fastholde Indkomsterne. Dernæst har jeg nemlig tilladt mig at foreslaa at afforte Stattens Bøls ved Udbetalinger af Renter, Dividender, Lønninger, Ventepenge osv. Det er jo klart, at det er det Sikreste, man paa nogen Maade kan. Der har man, hvad man skal have; der kan ingen Svig foregaa. Ved disse Midler er jeg overbevist om, at man kan tilveiebringe, hvad det først og fremmest kommer an paa ved en saadan Stattelov, og hvad Resultatet ogsaa viser, at vi hidtil have samlet ved vore Stattelove, nemlig Sikkerhed for, at Pengene komme ind. Vi have før regnet det efter. De Serer maa huske Beregningen af Formuen og de Indtægter, der ere i Landet, og se saa, hvad man har faaet, og se, hvad der er løbet bort imellem Fingrene paa os, som ikke burde have gjort det. Det viser netop, hvor uretfærdig og usikker den nærværende Ordning er. Det gælder først og fremmest for Finanterne om at faae Noget, og jeg tror, at man nogenlunde sikkert kan sige, hvad man faar. Den første Betingelse for, at Skatten skal være faalelig, er, at den skal være retfærdig, ligelig. Ellers er det med fuld Føie, at man kalder disse Skatter en Præmie for Uretfærdighed og Uærlighed og en Straf for Uærlighed. Det er de første og væsentligste Midler, jeg har tilladt mig at foreslaa. Men jeg har ogsaa ved andre Hjælpe midler søgt at opnaa det Samme. De ville se, at jeg er gaaet bort fra, hvad vi hidtil have brugt i vore Indkomsskattelove, nemlig en vis Klassificering. I Preussen og andre Stater ere de en Slags Klasse skatter. Man har taget Indkomsskatten i Klasser. Det er en stor Feil, fordi man derved selv bringer

Ufikkerhed ind i Ansættelsen. Man opfordrer Folk til at skjønne, men det skal man aldrig gjøre. Naar de opfordres til at skjønne mere end nødvendigt, komme de, som sagt, til at skjønne til deres egen Fordel og mod Statskassen. Er det muligt, skal det opgives bestemt, og saa er det naturligt, at man sætter det som Procent eller reitere som Skilling af Daleren, hvad der forhaabentligt snart hos os vil blive ensbetydende med Procent. Jeg har foreslaaet ikke at lade Selvangivelsesne træde frem saa meget, som det hidtil har været brugt, ved at der skal omsendes Blanketter, og at den skal fremmes ved flere andre Fremgangsmaader, som man ikke før har kjendt. Paa Blanketterne skal der være opgivet en vis Bruttoindtægt, ved hvis Forudragning det meget vil bero paa, om Blanketterne have været affattede rigtigt, men det er Detailler, som jeg ikke har villet sætte ind i Loven, men som jeg har troet, at det vilde være rigtigst, at Administrationen fik med at gjøre. — Men hvad der ved Siden af Formuevurderingen og Afkortningen ved offentlige Udbetalinger er det Allervigtigste, er et hensigtsmæssigt System af Myndigheder. Hvis ærede Medlemmer have gjenmænst mit Forslag, ville de have set, hvad det er for et System, jeg der har foreslaaet, det er en Samvirk af 3 Klasser af Myndigheder. Det forekommer maatte ærede Medlemmer noget indvillet; men vil man indføre en saadan alvorlig Stat, maa man ville alvorlige Midler, og efter Erfaringer andetsteds fra er jeg overbevist om, at man kun ved et saadant System af Myndigheder vil kunne opnaa en virkelig alvorlig Samvirk. Man kan ville have det ordnet paa en anden Maade, jeg kan have været særlig uheldig, det kan være, at jeg i mit Forslag ikke har truffet det Rette med Hensyn til Tidsfristene og i andre Henseender; men i den Retning skal jeg være meget villig til at lade mig belære saa meget, som det skal være, det er Ting, som mange

Rettelser.

- I Justitsministerens Foredrag:
 Sp. 1848, S. 11—7 f. u.: „Jeg skal iøvrigt; men...“
 skal læses saaledes: „Jeg skal iøvrigt indbringe, at man ved denne Indskrænkning, om end ad en Omvei, kommer til det samme Resultat, som om det ikke var tilladt at henvende sig om Hjælp til, hvem man vil. Men osv.“
 — 1849, S. 12 f. o.: „Der er imidlertid Betragtninger...“ læs: „Der er imidlertid en anden Klasse af Betragtninger“.